

[Per Hækkerup.]

Den har tegnet et billede af socialdemokratiet som et parti, der simpelt hen ikke er regeringsdueligt. Dette er ikke noget nyt, men det har aftegnet sig så tydeligt, at offentligheden ikke har kunnet undgå at bemærke det, og derfor vil det komme til at påvirke udfaldet af næste valg.“

Ja, nu synes jeg, hr. Per Møller skal være lidt forsigtig med at spå om, hvordan næste valg kommer til at gå. Det er bedst at lade vælgerne afgøre det først. Men han har videre dejlige ting at sige til os:

„Ønsker man at gøre landets udenrigspolitik til et spørgsmål om pop og hasard, skal man støtte socialdemokratiet.“

Pop og hasard. Hr. Per Møller er blevet moderne i sin sprogbrug. Han taler om socialdemokratiets „holdningsløse“ stillingtagen. Han siger:

„Under disse manøvrer har man ikke taget rimeligt hensyn til Danmarks ansigt ude i verden. Interessen for at tage små, billige stik hjem i det indrepolitiske spil har stået i forgrunden.“

Han taler om; at vi kører på friløb — det må vel være frihjul, men der står friløb.

Se, hvis det var en hvilken som helst, ikke særlig politisk kyndig, der skrev sådan noget, så kunne man jo smide det dér, hvor det alligevel kommer hen, i papirkurven. Men nu er det jo, om ikke venstres ordfører i dag, så i hvert fald en af dem, der hyppigt optræder på venstres vegne i udenrigspolitiske anliggender, er venstres repræsentant i FN, og som jeg forstår skal være venstres medlem af Europarådet — det har jeg hørt rygter om. Derfor vil jeg spørge: er dette udenrigsministerens opfattelse? Hvis dette er udenrigsministerens opfattelse, så er jeg bange for, at vores udenrigspolitiske diskussion kommer til at tage en helt anden form. Jeg forlanger ikke, at hr. Per Møller skal stå op og tage afstand fra det; det er nok, at udenrigsministeren gør det.

Hr. Per Møller har to ting, han anfører. Den ene, han anfører, er vores holdning til Grækenland. Det er mig bekendt ikke sådan, at vi ikke her i det store og hele har været enige med regeringen. Har vi vist ansvarsløshed i vort forhold til NATO, i vort forhold til Europapolitikken, i vort forhold til FN-politikken, i vort forhold til den nordiske politik? Det tror jeg ikke man kan mene.

Så har hr. Per Møller en lille vending om en hr. Cleaver — jeg ved såmænd dårligt nok, hvem det er — og vender sig derpå til vores Vietnampolitik og siger, at her er det altså helt forfærdeligt med os. Jeg skal lade de polemiske bemærkninger falde. Vi har ved tidligere lejligheder stemt for forslag om, at vi skal anerkende Vietnam. Jeg lyttede med interesse til, hvad udenrigsministeren sagde herom i dag. Hvis jeg skal forstå udenrigsministerens ord, så vil han næsten være i stand til at stemme for den dagsorden, jeg håber jeg når at forelægge om et øjeblik.

Vores forslag går ud på, at vi skal anerkende Nordvietnam. Vi begrundet det med, at folkeretligt er forudsætningerne til stede, og det forstår jeg vi er enige med regeringen om. Det har såvel udenrigsministeren sagt i dag som statsministeren sagt forleden dag. Ministeren siger, vi har anerkendt Nordvietnam, men vi har ingen diplomatisk forbindelse, det kan komme på et eller andet senere tidspunkt. Vi siger, at denne diplomatiske forbindelse bør oprettes inden for en overskuelig fremtid. Vi siger, at det er en politisk løsning af Indokinakonflikten, der er nødvendig og den eneste mulighed, og derfor er det et politisk problem; herom er vi enige, forstår jeg, med udenrigsministeren. Vi siger, det vil betyde, hvis vi får en diplomatisk repræsentation, at vi bedre vil være i stand til at fremføre vore synspunkter i Hanoi, der lider ligesom andre stater, der er isolerede, af for ringe viden om, hvordan forhold, tanker og udvikling er i den vestlige verden. Vi ser i en sådan anerkendelse eller en sådan optagelse af diplomatisk forbindelse en demonstration imod den trussel, som den sydvietnamesiske præsident, Thieu, gentagne gange har ytret offentligt om invasion i Nordvietnam. Vi erkender, at dette standpunkt, at anerkende Nordvietnam; betyder, at vi anerkender en deling af Vietnam, noget, vi tidligere ikke har ment var rigtigt; men som udviklingen har været, er det den eneste øjeblikkelige mulighed for at komme videre, også komme videre med forhandlingerne i Paris. Jeg vil derfor gerne tillade mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget er af den opfattelse, at oprettelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam vil fremme udsigterne